

Jacques Hogard, *L'Europe est morte à Pristina. Guerre au Kosovo (printemps – été 1999)*

Paris : Hugo & Cie, 2014
127 pp. ; 18 cm
ISBN: 978-2-7556-1496-1

Смрт Европе и сумрак цивилизације или почетак краја бешчашћа и мистификација

„У природи је цивилизације да се конституише око стожера религије. Наша је цивилизација постала неспособна да сагради храм или маузолеј. Ако не буде у стању да се одреди према својој фундаменталној вредности, она ће се расточити.“

Андре Малро

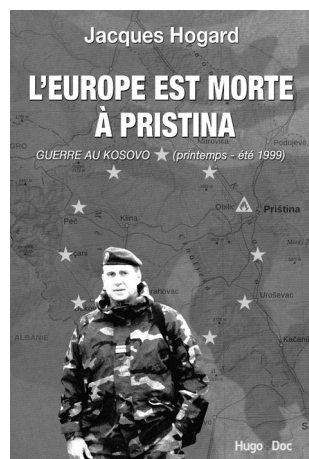
„Моја највећа индигнација долази од напуштања хришћана на Косову, од стране малодушног и кукавичког Запада.“

Жак Хогар

Пуковник француске војске Жак Хогар, објавио је средином 2014. књигу под насловом *Смрт Европе у Приштини. Рат на Косову (пролеће–лето 1999)*, у којој излаже у првом реду своје војничко искуство као командант једне (GIFS: Интерармијска група специјалних јединица) од специјалних снага (из састава: COS: Команда специјалних дејстава) која је преузела од српске војске војно

присуство на Косову и Метохији, јуна 1999 године.

Своју мотивацију да прихвати један тако захтеван и осетљив војнички задатак, у рату који је доживљавао као дубоко неправедан, насилнички и нелегалан, пуковник Хогар објашњава речима које му говорио његов отац на смрти, а које се односе на породичну, као и на војничку традицију, његове породице и француске војске. Ујак Хогаровог оца, Жак Сеген, је наине погинуо на Солунском фронту код Битоља октобра 1916 године и то у јуришу на челу своје јединице, раме уз раме са српским војницима и официрима, за шта је посмртно одликован највишим одличјима француске армије (стр. 18). Пошто је сину предочио антеседане

српске и француске историје, од српске краљице Јелене Анжујске и Косовског боја, па све до краља Петра Првог, Великог рата и Драже Михаиловића као првог герилца поробљене Европе, колеге Де Головог, од кога је одликован највећим француским орденом, отац препоручује сину да прихвати тешку и незахвалну мисију као неко ко је у положају да боље од осталих официра сагледа историјски и геостратешки контекст интервенције НАТО пакта против СР Југославије 1999 (стр. 15–19).

Пуковник Хогар тако доста подробно описује прве сусрете са српским пуковницима Михајловићем и Радковићем за које има најлепше речи у погледу војничких и људских квалитета (стр. 60, 85), потом описује прелазак територије КиМ као претходница снага Кфора, преко кратког задржавања у Ѓњилану, па до стицања у Косовску Митровицу и заузимања позиција у том делу Косова и Метохије.

Сусрет с првим елементима „УЧК, војнички поражене на терену“¹ и неодољна заштита ма-

настира Девича од насиља острвљених пљачкаша шиптарске паравојске даје упечатљиву слику тешкоћа у разумевању између организоване војне јединице француске војске и дивљег насиља нерегуларних група НАТО савезника на Косову (стр. 65–74). Хогар је свој задатак схватио и одрађивао онако како је он био представљан западној и осталој јавности за циљ НАТО агресије, као заштиту цивилног становништва од насиља с ма чије стране, што очевидно није био случај с неким другим, ако не и свим осталим јединицама Кфора.

Тако је посебно индикативан опис *in extremis* избегнутог сукоба између француских специјалаца и британског тенковског дивизиона приликом заседе коју је УЧК припремила колони од око 200 трактора са српским избеглицама на путу од Пећи ка Косовској Митровици. У тој конфронтацији француски специјалци су својом одлучношћу и непопустљивошћу по свој прилици спасли српске цивиле и нејач од масакра који је од стране УЧК припреман уз логистичку подршку британских специјалаца и тенкова (стр. 74–75, 81–83).²

је оно умерено, да би на тај начин обезбедила контролу и подршку, пре него што се директно нападне противник“ (стр. 86).

² „Тада схватим да су елементи УЧК у тој срамној заседи против ненаоружаних цивила, подржани – или у најмању руку праћени – од стране мојих ‘ратних другова’, британских специјалних јединица“. Хогар на истом месту пише како је након

¹ „УЧК је војнички поражена на терену, што је чињеница, иако ће упркос томе однети политичку победу, због тоталне подршке Сједињених Држава, Европске уније и њихове оружане продужене руке, Кфора“, стр. 64. „Што се мене тиче, уверен сам да је највећи део тешких злочина, који су, разуме се, приписани Србима, који су се десили на Косову између 22. марта 1999. (на почетку НАТО бомбардовања) и почетка имплементације Кфора, нису дело Срба него УЧК. Та организација је од почетка усвојила стратегију терора према свом становништву када

Следе бројна сведочења пуковника Хогара о појединачним и масовним злочинима УЧК против српских цивила, као и против Горанаца, Рома и умерених Албанаца, о масовним депортацијама десетина хиљада цивила, изнуђивања под претњом оружја власничких листова (стр. 78) и свему што се прећуткује а спада у квалификацију насилног етничког чишћења против неалбанаца под заштитом Кфора (стр. 75–85).³

Од изворног значаја је и сведочење и заслуга пуковника Хогара, капетана Веијара и француских елитних специјалаца о настанку и одбрани српске енклаве на северу КиМ и Косовске Митровице (стр. 80–83).⁴

осматрања и утврђивања да је припремљена заседа УЧК, упркос „великог гнева (британског) генерала Малкома Масона“, обавестио пуковника Шерковића, команданта српске 7. пешадијске бригаде у одступању, који је одмах наредио „чишћење терена од терористичких елемената“ (стр. 75). „Тај инцидент је само један од многих. Сви они сведоче о двострукој игри Британаца и њиховом саучесништву са УЧК“ (стр. 83).

³ Тако Хогар наводи низ имена УЧК злочинаца који су били ухваћени на делу и ухапшени од снага Кфора, али којима није никад суђено, те да би део релевантне документације о тим неделима и њиховим починицима, „требало да се налази у архиви COS-a“ (стр. 77–79. фн. 6).

⁴ Поменути инцидент између француских и британских оружаних снага код Косовске Митровице, описан је и у књизи познатог француског публицисте Пјера Пенана, *Косово: хуманиитарни рай за мафијашку државу*, чији је српски превод објављен у издању Службеног гласника крајем 2013. године. Видети такође: Б. Бојовић, „Монтезумин поредак – кардиоктомиа као колате-

Његове речи без околишања верно осликавају стање на КиМ под одговорношћу Кфора: „Крајња неизвесност тих неколико десетина хиљада преосталих Срба који су у сваком моменту изложени (агресији, отмицама, убиствима, нестанцима, протеривању..., итд.), пред општом равнодушношћу међународне заједнице, је заиста драматична.“ (...) „Имајући у виду тај контекст, још је неподношљивије чути речи немачког генерал-мајора Фолкера Халбауера, команданта Кфора како недавно изјављује: ‘Имамо ми тајни план како да решимо проблем северног Косова’“ (стр. 92). Што значи „да постоји план НАТО да се доврши етничко чишћење и градова: северне Косовске Митровице, Зубиног Потока, Звечана и Лепосавића“ (стр. 92).

Пуковник Хогар напомиње да је у својим акцијама у заштиту манастира Девич и осталим које су имале за циљ заштиту српских цивила у северном делу КиМ, имао подршку француског генерала Марсела Валентина, као и његовог наследника генерала Келша, који су срећним стицајем околности иначе и његови рођаци.

Сведочење пуковника Хогара је веома значајно јер указује на изворни карактер рата НАТО пакта против СР Југославије и представља доказни материјал да је то био брутални освајачки

рални бизнис у хуманитарном рату“, *Војно дело*, јесен 2013 (3) LXV, стр. 271–279.

рат, супротан свим ратним конвенцијама, међународном праву и хуманитарним вредностима, у име којих је цинично и лицемерно вођен. Сада је лакше сагледати војностратешку и геополитичку позадину и контекст ове агресије са још увек несагледивим импликацијама. Хогарово сведочење вредан је допринос који указује на бројне отпоре у НАТО савезу и суседним земљама, Француска, Грчка, Македонија и друге, именоване или не, војне или цивилне отпоре, који указују на достигнуте лимите ове оружане интервенције, са још увек неинвентираним веома бројним колатералним и намерним ратним злочинима, насилном прогону цивилног становништва, етничког чишћења, „стравичног мучења српских и ромских затвореника“ (стр. 76–77) и свега онога почињеног у директној или индиректној одговорности НАТО снага, све у најдиректнијој супротности са хуманитарним правом, елементарном човечношћу, у оптици Орвеловског новоговора: „Лаж је истина – истина је лаж“.

Посебно је значајно истаћи у овом кратком осврту да је захваљујући одређеном историјском и геостратешком увиду,⁵ пуковник Хогар схватио импликације НАТО агресије које можда ни 15 година

касније још увек не схвата велики део западне јавности (иако њене мистификације падају једна за другом), све до друштвених елита анестезираних орвеловским новогovorом и псеудохуманитарном реториком контролисаних медија и конформизмом политички коректног владајућег дискурса. Хогар је наике војнички луцидно учио поразни значај НАТО интервенције против СР Југославије 1999. као највећу опасност за безбедност и стабилност Европске уније, Европе⁶ и света у садашњости и у будућности. Ако је, наике, било могуће извршити агресију на једну суверену земљу, чланицу УН, која није угрожавала ниједну суседну земљу и која је штитила свој суверенитет, становништво и територију од једне терористичко-мафијашке организације (стр. 93), без овлашћења Савета безбедности УН, као и без консултације народних скупштина чланица НАТО савеза, у том случају је било која врста агресије против било које треће земља постала могућа и чак квазилегализована,

⁵ Тако он цитира и француског армијског генерала и шефа генералштаба копнене војске, Жана Деланеја: „Знао сам да су Срби вековима представљали бедем хришћанства према турском надирању“, стр. 84–85.

⁶ „Јер уистину, ‘независно Косово’, као производ колосалне дезинформације и жестоког психолошког рата, допуштеног због идеолошког слепила без преседана, у име несхватљивог бесмисла, представља злочин против Европе“ (стр. 98); „Коначни биланс је тај да је ЕУ највећи губитник у тој тужној причи, јер је она у њој изгубила истовремено сваки легитимитет, сваки кредибилитет и сваку привлачност.“ (...) „Европа је дакле умрла у Приштини, тог тужног лета 1999“ (стр. 103–104); „Свет у коме је провејавао дух века просвећености, ми смо ти који су га убили драге колеге“, Елизабет Леви, 2012.

што представља највећу могућу опасност за мир и стабилност у готово било којем делу света. На тај начин се ЕУ и њене чланице показују као инструмент хегемоније и стратешких циљева САД са којима не морају имати исте приоритете и интересе,⁷ као што се све ви-

ше испољава у кризама на истоку Европе, на Кавказу, могуће ускоро поново и на Балкану. Агресије које пре или касније неће моћи да остану ограничене на локални ниво, већ се све више најављују или пројектују као глобални оружани сукоб са несагледивим последицама по будућност Европе и целокупног човечанства.

⁷ „...‘косовска држава’ представља кршење оних принципа на којима се заснива мир између народа, национална независност, државни интегритет и неповредивост међународних граница. Она представља сама по себи највећу претњу стабилности Балкана, као и читаве Европе. Како је могуће убудуће оспорити Каталонцима, Фланцима, Корзиканцима или Пијемонтанцима, право на сецесију? Да ли је ‘балканизација’ Европе оно чему се тежи?“ стр. 98.

Уранојолис, 28. јул 2014.

Проф. др Бошко Бојовић

Папа Франјо – Jorge Mario Bergoglio, *Evangelii Gaudium* – *Radost evanđelja (D–163)*

Prevod sa italijalijanskog : Slavko Antunović
Zagreb : Kršćanska sadašnjost, 2014
223 str. ; 16,5 x 11,5 cm
ISBN: 978–953–11–0806–5

Evangelii gaudium – Јеванђељска радост

Папа Бенедикт XVI (2005–2012) је апостолским списом *Porta fidei* од 11. октобра 2011. прогласио 2012. годину „Годином вере“. Намера је била да се у тој години „интензивније размишља о вери“. У октобру 2012, на редовном заседању Бискупског синода централна тема је била „Нова евангелизација и преношење вере“, као што

је у *Porta fidei* наговештено. Сада је папа Фрања објавио свој први „апостолски спис“ *Evangelii Gaudium* (*Јеванђељска радост*). Он у њему продубљује начела вере која је у својим интервјуима и проповедима скицирао. Овај спис је објављен 24. новембра 2013. са поднасловом „О исповедању Јеванђеља у данашњем свету“. У овом доку-